

Gennemførelsen af den valgfrie Ordning her i Landet. Kommissionen afgav i 1918 Betænkning over Retsforholdet mellem Ægtefolk; og de Grundprincipper, der fra Kommissionens Side er nedlagte i denne Betænkning, findes her i det foreliggende Lovforslag. Hvordan man i de andre nordiske Lande vil behandle disse Retsregler, ved vi endnu intet sikkert om; dog ved man, at der fra norsk Side er taget Forbehold overfor omfattende og indgribende Retsregler angaaende Forholdet mellem Forældrene indbyrdes i Forholdet overfor deres Børn. Det, man i den offentlige Forhandling ude i Landet i særlig Grad har hæftet sig ved, er Spørgsmaalet om tvungen borgerligt Ægteskab eller den valgfrie eller saakaldte fakultative Ordning. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at et andet Spørgsmaal ogsaa har været stærkt fremme, nemlig Spørgsmaalet om Giftefogeden, som oprindeligt fandtes i Lovforslaget. Baade i og udenfor Rigsdagen, maa man vistnok sige, har Spørgsmaalet om denne Giftefoged spillet en noget større Rolle, end dette Spørgsmaal i og for sig fortjente; og hvorvidt Lovforslaget har vundet noget væsentligt ved, at Giftefogeden nu er blevet erstattet af en Myndighed, turde vel i og for sig være tvivlsomt.

Det er jo imidlertid saadan, at dette Spørgsmaal om tvungen borgerlig Ægteforening, hvor betydeligt det maaske i sig selv er, kun har Betydning i Indledningen til Ægteskabet. Af langt større og mere vidtgaaende Betydning er naturligvis alle disse Bestemmelser, som griber ind i eller kan tænkes at komme til at gribe ind i Ægteskabet, som det nu skal leves under den Form, hvori vi kender det, som en livsvarig Overenskomst. Jeg skal endnu nævne nogle af de Forhold, som maa siges her at gribe ret stærkt ind i Forholdet mellem Ægtefolkene i Aarens Løb eller kan tænkes at komme til at gribe ind deri. Der er for det første Retsforholdet mellem Ægtefolk i al Almindelighed, der er Ægtefolks Forhold overfor Børnene, deres indbyrdes Forhold, naar Talen er om, hvem der skal træffe Bestemmelse med Hensyn til Børnene; der er Spørgsmaalet om Skilsmisse og en hel Række andre Spørgsmaal. Under Behandlingen af Lovforslaget i det andet høje Ting er disse Spørgsmaal kommet mere og mere frem, navnlig mod Slutningen af Forhandlingen, og naar man gennemgaar det betydelige Materiale, finder man egentlig ikke, at man er naaet til den ønskelige Klarhed over, hvorvidt dette Lovfor-

slag i sin Helhed vil virke ægteskabsbevarende, thi det kan man dog utvivlsomt fra alle Sider her paa Rigsdagen være enig om, at dette bør være Lovforslagets Grundtendens. Samfundet som Helhed har den allerstørste Interesse heri, navnlig af Hensyn til Børnene i de Ægteskaber, der opløses. Efter den Forhandling, der har fundet Sted, baade i og udenfor Rigsdagen, er det ganske utvivlsomt, at Lovforslaget bør være Genstand for en indgaaende Udvalgsbehandling i dette høje Ting.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder angaar, skal jeg gøre nogle Bemærkninger om en Del af de Bestemmelser, som vi fra vor Side i særlig Grad maa ønske nærmere overvejet i det Udvalg, der maa komme.

Lovforslagets Kapitel I handler om Forlovelse, og det bestemmes i § 2, at en forlovet Kvinde, som føder et Barn, skal, selv om Forlovelsen ikke fører til Ægteskab, have Ret til Mandens Navn, og hendes retslige Stilling skal være som en fraskilt Hustrus. Det er dog et Spørgsmaal, om man ikke her gaar lovlig vidt, der har ogsaa været opkastet Tvivl herom under Forhandlingen af denne Sag i det andet høje Ting. Naar man vil stille en gift Kvinde, som er fraskilt, i Retsforholdet paa lige Fod med en forlovet Kvinde, der ikke har indgaaet Ægteskab, saa vilde jeg dog tro, at det var et af de Spørgsmaal, man nærmere maa overveje. Naar det videre hedder i § 2, at det Barn, som er Frugten af en saadan Forbindelse, det vil sige en Forlovelse, skal være arveberettiget efter Faderen paa samme Maade som et Ægtebarn, og naar det yderligere hedder, at Moderen eller den, der er Værge for Barnet, kan forlange Faderens Navn til lagt Barnet, maa man i og for sig have Sympati for en saadan Bestemmelse — jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende rent personlig nærer Sympati for denne Bestemmelse —, men det forekommer mig, at man ikke maa være blind for Vanskelighederne, som ligger her: Hvordan vil man bære sig ad med at konstatere, at der har været en Forlovelse? Desuden maa man huske paa, at det er i dette Forhold Barnet, det gælder, det er Barnet, der skal arve Faderen, og det er Barnet, der skal arve Faderens Navn, og Barnet maa dog siges at være i nogen Grad uskyldigt i, om Retten mere eller mindre tilfældigt finder, at Forældrene har været forlovede eller ikke forlovede. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der her utvivlsomt er Spørgsmaal, som maa